

U organizaciji Centra savremene umjetnosti Crne Gore, u podgoričkoj galeriji "Centar", početkom oktobra ove godine, priređena je izložba akademskog slikara Momira Kneževića (1949). Knežević je svoje dugogodišnje likovno obrazovanje započeo šezdesetih godina, kod fresko-slikara i kopiste Nauma Andrića u Pivskom manastiru. Završio je Nastavnički fakultet u Nikšiću u klasi prof. Nikole Gvozdenovića. Diplomirao je na Akademiji likovnih umjetnosti u Prištini na odsjeku slikarstva kod prof. Muslima Mulićija. Zatim, studirao je na Likovnoj akademiji u Pragu kod prof. Vaclava Pospíšila, a potom bio saradnik vajarskog ateljea prof. Stevana Luketića i slikarskog ateljea Eda Murtića u Zagrebu. Kao stipendista španske vlade, specijalizovao se na Akademiji lijepih umjetnosti "San Fernando" u Madridu. Do sada je imao više od dvadeset samostalnih, a učestvovao je na stotinak grupnih i kolektivnih izložbi u zemlji i inostranstvu. Član je ULUS-a i vanredni profesor na Fakultetu umjetnosti u Prištini. Aktuelnu izložbu prati kolorni katalog sa uvodnim tekstom istoričara umjetnosti Sreta Bošnjaka.

U veoma atraktivnom izlagačkom prostoru, prezentirano je četrdesetak slika, malog i veoma ujednačenog formata, koje su realizovane uljanom tehnikom na platnu. Recentno Kneževićevo slikarstvo, samo prividno pripada apstraktnom krugu, ali nakon sveobuhvatnije analize, uočava se da je ono suštinski asocijativnog karaktera. U paradigmatiskom polazištu, Knežević je istinski i duboko vezan za ambijentalno-pejzažne vrijednosti. Dugogodišnjim eksperimentisanjem i pregalačko-likovnim istraživanjem, realnost krajoličkih varijacija, kreativno je potisnuta, duboko u fon eksplikata. U optikalnoj ravni, egzistiraju aso-

cijativno-globalne modulacije tih realiteta, supstituisane hromatsko-pikturalnom slojevitošću. Kneževićevi kompozicioni sklopovi su iskustveno smireni, sigurno izbalansirani i nadasve veoma simplificirani. Njegove kompozicije su uglavnom građene na nekoliko načina, kod onih koje su bliže realnosti, tretirano polja pođeljeno je u dvije zone, donja, mnogo veća, predstavlja razigrano tlo, a gornja, veoma uska, simboliše nebeski horizont. Na nekim eksplikativima, čitava površina je veoma razigrana i rasprostire se do samih rubova, poput nekih makro zumiranih zemnih struktura. Potom na pojedinim, Knežević gradi hromatski strukturalitet u središnjici, da bi zatim obodnu zonu potpuno flankirao, neutralnim i veoma smirenim sivo-plavim tonovima. Kneževićev crtački diskurs, segmentarno se dešifruje, kroz zatamnjeni, ili pak potpuno prosvjetljeni, samo mjestimično potencirani, strukturalistički linearitet. No i pored toga što Knežević veoma znalački i veoma vješto, kompoziciono gradi svoje eksplikate, njegov modus vivendi nije u formi i oblikovnim varijacijama, već reklo bi se prevashodno u hromatskim modalitetima. Zapravo, eksplicite koloritno, većma se osjećaju, negoli što se optikalno spoznaju, sure kamene strukture, gromače i vododerine, ili pak suvi raspukli humus, koji koheziono veže čvrsta pirevina, drača i kostrika. U opštem hromatskom registru, evidentni su topli tonovi okera, terakote, cinobera i karmina, potom hladne, pariško plava, violetna, te neutralne, siva, crna i bijela. Valerski odnosi, grafistički su izdiferencirani, zapravo, tamno-svijetli koncept veoma je potenciran. Kneževićevi eksplikati, posjeduju neke karakteristike ekspresivnih vibracija, međutim njegov sublimatorni postupak nanošenja hromatske supstance, kratkim, zakošenim i suzdržanim potezima, posebno u supstituisanju samog jezgra, ukazuju na značajni kvantum racionalnog promišljanja u krajnjoj egzekuciji. Veoma je bjelodano, da će Knežević, daljnjim eksperimentisanjem i uloženom kreativnom energijom, u okviru fundiranog likovnog prosedeja, uspjeti da otkrije i neke nove sadržaje.